

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

Ławnicy: Anna Neugebauer

Romuald Leda

Protokolant: po. Staż. N. S.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szamotułach Hanny Fiksa

po rozpoznaniu w dniu 06.07.2021r., 21.07.2021r. i 26.07.2021r. na rozprawie

sprawy oskarżonego **A. O. (1)**

ur. (...) w S. (M.)

syna V. i E.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 grudnia 2020r. w miejscowości (...), gmina S., działając w zamiarze bezpośrednim usiłował spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu I. G. (1) w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu w ten sposób, że w pomieszczeniu mieszkalnym podczas kłótni zadał pokrzywdzonemu cios nożem w klatkę piersiową, powodując obrażenia ciała w postaci rany kluto – ciętej klatki piersiowej po stronie prawej, co stanowiło naruszenie czynności narządów ciała na czas dłuższy aniżeli 7 dni, narażając w ten sposób pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, lecz zamierzonego celu w postaci spowodowania choroby realnie zagrażającej życiu nie osiągnął z uwagi na częściowe zablokowanie ciosu przez I. G. (1)

tj. o przestępstwo z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 156 §1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 §1 k.k. w zb. z art. 160 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

1. Uznaje oskarżonego **A. O. (1)** za winnego tego, że w dniu 22 grudnia 2020r. w miejscowości (...), gmina S. zadał I. G. cios nożem w klatkę piersiową, powodując obrażenia ciała w postaci rany kluto – ciętej klatki piersiowej po stronie prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas dłuższy aniżeli 7 dni, czym naraził I. G. (2) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu tj. przestępstwa z art. 157 §1 k.k. i art. 160 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie art. 157 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierza mu **karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

2. Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt 1 kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. O. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 22.12.2021r., godz. 14.55 do nadal.

3. Na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. O. (1) na rzecz I. G. (2) (I. G. (1)) kwotę 1.000 (jeden tysiąc) zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

4. Na podstawie art. 44 §2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego w postaci:

- noża z czerwoną rękojeścią zabezpieczonego podczas oględzin pojazdu V. (...) nr rej. (...) (bez pokrowca z tworzywa sztucznego na ostrzu) opisanego jako przedmiot nr 1 przechowywanego w Komendzie Powiatowej Policji w M. pod nr DRZ. 159/21.

- mopa i podartej koszulki zabezpieczonych podczas oględzin miejsca zdarzenia przechowywanych w Biurze Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Poznaniu, pod nr K.P.P. 35/21.

5. Na podstawie art. 230 §2 k.p.k. zwraca oskarżonemu A. O. (1) dowody rzeczowe w postaci:

- bluzki, koszulki, paska, kałeson, slip, pary butów, skarpet przechowywanych w Komendzie Powiatowej Policji w M. pod nr DRZ. 163/21

- kurtki pikowanej, spodni typu moro przechowywanych w Komendzie Powiatowej Policji w M. pod nr DRZ. 164/21

- 3 noży zabezpieczonych podczas oględzin miejsca zdarzenia przechowywanych w Komendzie Powiatowej Policji w M. pod nr DRZ. 160/21

- 4 noży zabezpieczonych podczas oględzin pojazdu V. (...) nr rej. (...) przechowywanych w Komendzie Powiatowej Policji w M. pod nr DRZ. 159/21 (noże z czarną rękojeścią oraz nóż z czerwoną rękojeścią z pokrowcem z tworzywa sztucznego na ostrzu).

6. Na podstawie art. 230 §2 k.p.k. zwraca pokrzywdzonemu I. G. (I. G. (1)) dowody rzeczowe w postaci:

- spodni z paskiem przechowywanych w Komendzie Powiatowej Policji w M. pod nr DRZ. 157/21

- spodni dresowych przechowywanych w Komendzie Powiatowej Policji w M. pod nr DRZ. 158/21.

7. Na podstawie § 2 pkt 1 § 3, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016 poz. 1714) przyznaje adw. A. M. kwotę 1.549,80 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

8. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości i nie wymierza mu opłaty.

Anna Neugebauer Izabela Dehmel Romuald Leda

UZASADNIENIE			
Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 26.07.2021 r.	Sygnatura akt	III K 199/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie			

do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wnioski o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. O. (1)	W dniu 22 grudnia 2020 r. w miejscowości (...), gmina S. zadał I. G. cios nożem w klatkę piersiową, powodując obrażenia ciała w postaci rany kluto – ciętej klatki piersiowej po stronie prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas dłuższy aniżeli 7 dni, czym naraził I. G. (2) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu tj. przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.	

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>A. O. (1) (obywatel M.) od 19 stycznia 2019r. przebywał na terenie Polski w celach zarobkowych. Od września 2019r. wraz z obywatelem U. V. Z. (1) zamieszkiwał w miejscowości (...), gmina S., w mieszkaniu wynajętym przez D. R., w tym czasie podjął pracę w firmie (...) w S. na stanowisku rzeźnika (jego praca polegała od separowaniu mięsa wieprzowego od kości). W dniu 18 grudnia 2020r. do mieszkania zajmowanego przez A. O. (2) i V. Z. (2) wprowadził się inny obywatel M. - I. G. (1), który również pracował w firmie (...). I. G. (1) w miejscu zamieszkania spożywał alkohol, jednak pomiędzy nim, a A. O. (2) nie dochodziło do nieporozumień czy konfliktów. V. Z. (2) porozumiewał się z A. O. (2) i I. G. w języku r..</p> <p>I. G. (1) w grudniu 2020r. kupił samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) celem przekazania go rodzinie przebywającej w M.. Samochodem za zgodą I. G. (2) jeździł A. O. (1) (I. G. (1) nie posiadał prawa jazdy). Między I. G., a A. O. (2) nie dochodziło</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego A. O. (1)</p>	<p>k. 87-90, 163-167, 226-228, k. 603v-605</p>	

do kłótni dotyczących korzystania z pojazdu.

Z uwagi na przerwę świąteczną A. O. (1) od dnia 18 grudnia 2020 r. nie pracował i przebywał w mieszkaniu z I. G. i V. Z. (2). Relacje pomiędzy współlokatorami układały się poprawnie, nie dochodziło między nimi do żadnych nieporozumień.

W dniu 22 grudnia 2020r. w godzinach przedpołudniowych A. O. (1) pojechał samochodem należącym do I. G. (2) do S. do fryzjera. W tym czasie I. G. (1) przebywał w miejscu zamieszkania, gdzie spożywał alkohol. W mieszkaniu przebywał również V. Z. (2), do którego w tym dniu przyjechała pięcioletnia córka V..

Okolo godz. 13:00 A. O. (1) wrócił z S. do miejsca zamieszkania. I. G. (1) wyszedł na podwórko i zapytał A. O. (2), gdzie jest jego wynagrodzenie. Następnie A. O. (1) i I. G. (1) weszli do mieszkania, gdzie w kuchni przebywał V. Z. (2) z córką. Pomiedzy A. O. (2), a I. G. (1) wywiązała się kłótnia, w trakcie której I. G. (1) zaczął obrażać matkę A. O. (2) mówiąc o niej m.in. że jest prostytutką, że włoży penisa w jego usta oraz jego matki, a także groził, że „spali go razem z samochodem”. A. O. (1) prosił I. G.

(2), żeby przestał obrażać jego matkę, jednak ten nie reagował. Mężczyźni kłócili się w języku m.. V. Z. (2) podszedł do kłócących się M., rozdzielił ich, po czym zapytał A. O. (2) w języku r. o co się kłóca, na co ten odpowiedział, że I. G. (1) obraża jego matkę. A. O. (1) był bardzo zdenerwowany zaistniałą sytuacją, w związku z czym poszedł do łazienki, żeby się uspokoić. W tym czasie I. G. (1) stał w drzwiach wyjściowych z mieszkania i nadal wypowiadał obraźliwe słowa pod adresem A. O. (2) i jego matki. A. O. (1) wyszedł z łazienki i poszedł do swojego pokoju skąd zabrał nóż służący mu w pracy do rozbioru mięsa. Wychodząc z pokoju A. O. (1) trzymał nóż w prawej ręce, wzdłuż przedramienia ostrzem skierowanym w kierunku łokcia, po czym podszedł do stojącego w drzwiach I. G. (2). Widząc to V. Z. (2) wyszedł z córką z kuchni, poszedł do pokoju zajmowanego przez A. O. (2) i zamknął drzwi. W tym czasie pomiędzy A. O. (2), a I. G. doszło do szarpaniny, w trakcie której A. O. (1) zadał I. G. cios nożem w prawą część klatki piersiowej powodując u niego ranę kluto – ciętą, z której zaczęła intensywnie lecieć krew.

I. G. (1) wyszedł na podwórko, po czym

poszedł do mieszkania E. i A. K. znajdującego się w drugiej części budynku. Drzwi otworzyła mu A. K., która widząc rannego mężczyznę zawołała swojego męża, a ten po skontaktowaniu się z synem, który jest właścicielem budynku zadzwonił na numer alarmowy 112. W tym czasie przyszedł również A. O. (1), który powiedział, że zaopiekuje się I. G. i prosił, żeby nie wzywać policji. W czasie, gdy E. K. dzwonił na policję I. G. (1) udał się do kolejnego mieszkania znajdującego się w budynku tj. do M. i J. K. (1). M. K. widząc zakrwawionego mężczyznę podał mu ręcznik celem zatamowania krwawienia, natomiast J. K. (1) zadzwoniła po policję i pogotowie.

A. O. (1) wrócił w tym czasie do miejsca zamieszkania, wszedł do pokoju, w którym przebywał V. Z. (2) z córką, wziął koszulkę, którą zaczął wycierać plamę krwi, po czym zabrał torbę ze swoimi rzeczami i zaniósł ją do samochodu. Następnie samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i odjechał w kierunku S..

Po przyjeździe pogotowia ratunkowego pokrzywdzonemu został założony opatrunek

uciskowy na ranę klatki piersiowej, następnie został on zawieszony na SOR Szpitala w M., gdzie został poddany zaopatrzeniu chirurgicznemu.			
zeznania pokrzywdzonego I. G. (2)	k. 123-124		
zeznania świadka V. Z. (1)	k. 59-60, k. 453v-455		
zeznania świadka D. R.	k. 64-65v		
zeznania świadka M. K.	k. 19-20		
zeznania świadka J. K. (1)	k. 25-26		
zeznania świadka E. K.	k. 31-32 (k. 33-34- odpis protokołu), k. 192v-193, k. 450v-451v		
zeznania świadka A. K.	k. 48-49		
zeznania świadka M. S.	k. 146v, k. 451v-452		
zeznania świadka M. G.	k. 150v-151, k. 452-453		
zeznania świadka P. J.	k. 176-177		
zeznania świadka K. K.	k. 181-182v		
notatka urzędowa z dnia 22.12.2020 r.	k.2		
notatka urzędowa z dnia 22.12.2020 r.	k.5		
A. O. (1) został zatrzymany w dniu 22 grudnia 2020r. o godz. 14:55 w S. na skrzyżowaniu ulicy (...),	protokół zatrzymania A. O. (1)	k. 7	

<p>na drodze prowadzącej do miejscowości G..</p> <p>W samochodzie, którym poruszał się A. O. (1) podczas przeszukania ujawniono 3 torby podróżne oraz plecak, w którym znajdowały się 3 noże rzeźnicze: z czarną rączką, z czerwoną rączką oraz z czarną rączką z czerwonymi wstawkami. Nadto pod kołem zapasowym z prawej strony znajdowały się 2 noże rzeźnicze jeden z czerwoną, a drugi z czarną rączką.</p>			
<p>protokół oględzin pojazdu V. (...) o nr rejestracyjnym (...)</p>	<p>k. 8-9v</p>		
<p>materiał poglądowy z oględzin pojazdu V. (...) o nr rej. (...)</p>	<p>k. 13</p>		
<p>W chwili zdarzenia I. G. (1) znajdował się w stanie nietrzeźwości. W próbce krwi zabezpieczonej w dniu 22 grudnia 2020r. o godz. 18.00 stwierdzono 1,46 ‰ alkoholu etylowego.</p>	<p>sprawozdanie HE. 5480.6346.2020</p>	<p>k. 140-141</p>	
<p>protokół pobierania krwi z dnia 22.12.2020 r.</p>	<p>k. 142-142v</p>		
<p>W chwili zdarzenia A. O. (1) był trzeźwy, w jego krwi nie wykryto obecności substancji odurzających i psychotropowych.</p>	<p>protokół badania stanu trzeźwości; sprawozdanie z badania toksykologicznego protokół pobrania krwi z dnia 22.12.2020 r.</p>	<p>k. 35-35v, 187-188, 189-190</p>	

<p>W wyniku zdarzenia I. G. (1) doznał obrażeń w postaci rany kłuto-ciętej klatki piersiowej po stronie prawej. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia pokrzywdzonego na czas dłuższy aniżeli 7 dni.</p> <p>Zadanie ciosu niebezpiecznym narzędziem takim jak nóż w klatkę piersiową stanowiło narażenie I. G. (2) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub powstanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (np. masywny krwotok wewnętrzny i zewnętrzny, odma opłucnowa).</p>	<p>karta medycznych czynności ratunkowych</p>	<p>k. 4</p>	
<p>protokół oględzin I. G. (3)</p>	<p>k. 91-92</p>		
<p>dokumentacja fotograficzna</p>	<p>k. 98-102</p>		
<p>dokumentacja medyczna</p>	<p>k.125</p>		
<p>opinia sądowo – lekarska</p>	<p>k. 204-207</p>		
<p>dokumentacja medyczna</p>	<p>k. 208</p>		
<p>opinia ustna biegłego J. K. (2) złożona na rozprawie w dniu 21.07.2021 r.</p>	<p>k. 502v-504</p>		
<p>A. O. (1) nie jest osobą chorą psychicznie ani upośledzoną umysłowo, nie występują u niego inne zakłócenia</p>	<p>opinia sądowo – psychiatryczna</p>	<p>k. 196-199</p>	

czynności psychicznych. A. O. (1) nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. W chwili popełnienia czynu A. O. (1) mógł rozpoznać jego znaczenie oraz mógł pokierować swoim postępowaniem.			
A. O. (1) nie był dotychczas karany.	karta karna	k. 143	
A. O. (1) jest obywatelem M. ma 27 lat, ma wykształcenie średnie zawodowe, z zawodu jest kierowcą, nie posiada żadnego majątku, nie uzyskuje dochodu, jest rozwiedziony, na jego utrzymaniu pozostaje syn w wieku 3 lat i matka. Przed zatrzymaniem był pracownikiem fizycznym w firmie (...) w S., zatrudnionym na stanowisku rzeźnika z wynagrodzeniem 2.700 zł brutto. A. O. (1) przed zatrzymaniem nie naruszał porządku prawnego, nie popełniał wykroczeń, nie nadużywał alkoholu ani narkotyków, miał pozytywną opinię w miejscu zamieszkania.	wywiad środowiskowy z dnia 24.04.2021 r.	k. 156A	
wyjaśnienia oskarżonego	k. 87-90		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu	

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	A. O. (1)	Działanie oskarżonego A. O. (1) w zamiarze bezpośrednim usiłowania spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu I. G. (2) w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu tj. w zakresie przyjętej w zarzucie kwalifikacji prawnej z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 156 §1 pkt 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.	wyjaśnienia A. O. (1)	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom A. O. (1) odnośnie zdarzeń mających miejsce w dniu 22 grudnia 2020r., w godzinach przedpołudniowych tj. udania się do S. samochodem należącym do I. G. (2), spożywania przez pokrzywdzonego alkoholu, obraźliwego zachowania I. G. (2) w stosunku do niego i jego matki, a także zdarzeń mających	

miejsce po zranieniu pokrzywdzonego tj. oddalenia się oskarżonego z miejsca zamieszkania oraz jego zatrzymania w S. przez funkcjonariuszy policji. Z tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego korespondują z zeznaniami świadka V. Z. (2), który potwierdził, że doszło do kłótni pomiędzy A. O. (2), a I. G. (3), której powodem w świetle relacji oskarżonego miało być obrażanie jego matki. Fakt niewłaściwego zachowania I. G. (2) potwierdzili również funkcjonariusze policji M. S. i M. G., wskazując, iż fakt ten na miejscu zdarzenia potwierdził sam pokrzywdzony.

Jednocześnie opinia z zakresu toksykologii co do zawartości alkoholu etylowego we krwi I. G. (3) potwierdziła fakt, że pokrzywdzony w chwili zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości, a której to okoliczności pokrzywdzony nie przeczył. Podkreślenia przy tym wymaga, że świadkowie M. S. i M. G. są dla oskarżonego osobami całkowicie obcymi, również świadka V. Z. (2) nie łączyła z oskarżonym relacja, która uzasadniałaby twierdzenie, że przedstawia on sprzeczną z faktycznym przebiegiem zdarzeń relację, a co za tym idzie wyjaśnienia oskarżonego, jako w pełni korespondujące z

zeznaniami świadków należało uznać za wiarygodne.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie wskazania sposobu trzymania przez niego noża tj. w prawej ręce ostrzem w kierunku łokcia. Na taki sposób ułożenia noża wskazywał konsekwentnie w toku postępowania również V. Z. (2), przy czym Sąd nie znalazł uzasadnionych podstaw by podważyć w tym zakresie wiarygodność zeznań świadka, a tym bardziej by twierdzić, że oskarżony i świadek w tym zakresie uzgodnili przedstawianą przez siebie tożsamą wersję zdarzeń. Pamiętać należy, bowiem że A. O. (1) został zatrzymany w dniu 22 grudnia 2020r. o godz. 14.55 i od tej pory nie miał kontaktu z V. Z. (2), który zeznania złożył w tym samym dniu, a zatem uzgodnienie przez nich wspólnej wersji zdarzeń w realiach niniejszej sprawy było obiektywnie niemożliwe.

Odnosząc się natomiast do wyjaśnień oskarżonego odnośnie mechanizmu powstania u I. G. (3) obrażeń klatki piersiowej wskazać należy na następujące kwestie.

A. O. (1) w wyjaśnieniach złożonych w dniu 23.12.2020r. wskazał, że wszedł do domu po nóż, bo potrzebował go do naprawy magnetofonu w samochodzie, a następnie w momencie gdy wychodził na zewnątrz I. G. (1) chwycił go za ramię, a on odwrócił się i przypadkowo „pociął” pokrzywdzonego (k. 89). W wyjaśnieniach złożonych w dniu 22.01.2021r. podał, że nóż trzymał w prawej ręce, schowany za rękę ostrzem w kierunku łokcia, pokrzywdzony stojąc za nim szarpnął go za rękę, ręka „poleciała” mu do tyłu i zahaczyła o pierś pokrzywdzonego (k.166).

Pokrzywdzony I. G. (1) w zeznaniach złożonych w dniu 23.12.2020r. zeznał natomiast, że oskarżony trzymał nóż w lewej ręce, podszedł do niego i uderzył go w klatkę piersiową (k. 123v).

Dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w powyższym zakresie Sąd posiłkował się przede wszystkim opinią sądowo-lekarską, która w świetle sprzecznych ze sobą twierdzeń oskarżonego i pokrzywdzonego stanowiła najbardziej obiektywny dowód w sprawie.

W opinii pisemnej biegły sądowy J. K.

(2) wskazał, że w kontekście osobowego materiału dowodowego istnieje korelacja pomiędzy sposobem trzymania noża (za rękojeść ostrzem w kierunku łokcia), a przebiegiem i charakterem stwierdzonej rany. Taki sposób trzymania noża stwarzał, bowiem możliwość spowodowania rany cięto – kłutej o poziomym przebiegu. Z medycznego punktu widzenia jest mało prawdopodobne, aby przypadkowe szarpnięcie za rękę oskarżonego spowodowało powstanie rany o długości ok. 7 cm, co wynika z niewielkiej siły urazu do jakiego ewentualnie miałyby dojść., a tym samym mechanizm powstania obrażenia podawany przez oskarżonego należy uznać za bardzo mało prawdopodobny. Najbardziej prawdopodobnym mechanizmem powstania rany jest mechanizm zadania czynnego ciosu „na odlew” nożem trzymanym w sposób wynikający z materiału dowodowego (k. 206-207).

Na rozprawie w dniu 21 lipca 2021r., odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego złożonych w dniu 22.01.2021r., biegły wskazał na bardziej prawdopodobny

mechanizm powstania rany wskazywany przez I. G. (2) tj. w pozycji na wprost siebie, gdzie oskarżony niezależnie czy prawą, czy lewą ręką miał możliwość zadania ciosu „na odlew”. Jednocześnie biegły wskazał, że gdyby pokrzywdzony i oskarżony stali do siebie twarzą w twarz to zadanie ciosu w sposób wskazany prawą ręką z większym prawdopodobieństwem winno skutkować powstaniem obrażeń po lewej stronie klatki piersiowej.

Jednocześnie biegły podał, że na podstawie zgromadzonej w aktach dokumentacji medycznej i zdjęciowej nie jest możliwe ustalenie początku i końca rany, a co za tym idzie kierunku przemieszczania się ostrza noża, co nie pozwala na bezsporne ustalenie, w której ręce oskarżony trzymał nóż. Dalej biegły wskazał, że w przypadku zmiany ustawienia ostrza noża względem przedramienia, wersja oskarżonego odnosząca się do mechanizmu powstania obrażeń u pokrzywdzonego jest prawdopodobna, przy czym taka rana i tak zlokalizowana tj. po prawej stronie klatki piersiowej mogłaby powstać tylko w przypadku trzymania noża w prawej ręce.

W świetle przywołanych wywodów ustnej opinii biegłego w ocenie Sądu dysponując jedynie sprzecznymi twierdzeniami oskarżonego i pokrzywdzonego nie jest możliwe poczynienie bezspornych ustaleń faktycznych odnoszących się do wzajemnego usytuowania stron w chwili powstania u I. G. (2) obrażeń klatki piersiowej. Jakkolwiek biegły wskazywał na wysokie prawdopodobieństwo powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonego w sposób przez niego opisywany, to nie wykluczył możliwości powstania obrażeń w mechanizmie wskazywanym przez oskarżonego. Nie można również tracić z pola widzenia, że zeznania I. G. (2), co do faktu całkowicie nieuzasadnionego zaatakowania go przez A. O. (2) oraz trzymania przez niego noża w lewej ręce Sąd uznał za niewiarygodne. To tym bardziej rodzi wątpliwości, co do szczerości relacji pokrzywdzonego w pozostałym zakresie, który niewątpliwie próbował przedstawić przebieg zdarzenia w sposób jak najbardziej dla siebie korzystny.

W tym miejscu dodatkowo wskazać należy, że Sąd dysponował jedynie

zeznaniami I. G. (2), które złożył w toku postępowania przygotowawczego, albowiem przesłuchanie pokrzywdzonego przed Sądem, z uwagi na niemożność ustalenia jego miejsca pobytu było niemożliwe.

Złożone przez pokrzywdzonego zeznania, co do zasady uznać należy za ogólnikowe, czy wręcz lakoniczne. To na organach ścigania ciążył obowiązek szczegółowego przesłuchania I. G. (2), ustalenia wszystkich okoliczności istotnych z punktu widzenia stawianych oskarżonemu zarzutów, w szczególności w sytuacji, gdy wersje zdarzeń prezentowane przez jego uczestników pozostawały z sobą w sprzeczności, a następnie ich skonfrontowanie i odniesienie do obiektywnego dowodu jakim była w niniejszej sprawie opinia biegłego medyka sądowego. Szczegółowe przesłuchanie I. G. (2) było tym bardziej konieczne, jeśli się zważy, że jest on obcokrajowcem, w miejscu zdarzenia przebywał wyłącznie z uwagi na świadczoną w tym czasie pracę, a co za tym idzie prawdopodobieństwo wystąpienia trudności związanych ze stawiennictwem

		<p>pokrzywdzonego na rozprawie było znaczne. Zaniedbania po stronie organów ścigania w żaden sposób nie mogły przekładać się na sytuację procesową oskarżonego A. O. (1), a tym bardziej wywoływać dla niego negatywnych skutków.</p> <p>Reasumując, Sąd uznał, że w sprawie wystąpiły niedające się usunąć wątpliwości, które zgodnie z dyrektywą wyrażoną w art. 5 §2 k.p.k. należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, uznając, że brak jest podstaw do podważenia wiarygodności złożonych przez niego wyjaśnień, co do mechanizmu powstania obrażeń u I. G. (2).</p>
<p>zeznania I. G. (2)</p>	<p>Zeznania pokrzywdzonego I. G. (3) Sąd uznał za wiarygodne w części tj. zakresie w jakim potwierdził fakt spożywania w dniu zdarzenia alkoholu, zadania mu przez oskarżonego ciosu nożem, udania się po pomoc do sąsiadów, jak również oddalenia się A. O. (2) z miejsca zdarzenia. W tym zakresie zeznania pokrzywdzonego korespondowały z zeznaniami świadków V. Z. (2), A. K., E. K., J. K. (1), M. K., M. S. i M. G., a także wyjaśnieniami oskarżonego i jako takie należało uznać je za bezsporne.</p>	

<p>zeznania V. Z. (2)</p>	<p>Zeznania rzeczowe i konsekwentne, korespondujące z wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami świadków, jak również rzeczowym materiałem dowodowym i jako takie nie budzące wątpliwości, co do ich wiarygodności, w konsekwencji stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.</p> <p>Raz jeszcze wskazać należy, że brak było obiektywnych podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka, którego nie łączyły z oskarżonym i pokrzywdzonym żadne bliższe relacje, jak również nie pozostawał z nimi w konflikcie, a zatem nie był zaangażowany po którejkolwiek stronie procesu, co mogłoby podważać obiektywizm w relacjonowaniu przez niego zdarzeń. Dodatkowo świadek w dniu zdarzenia był trzeźwy, z uwagi na obecność córki nie uczestniczył czynnie w zdarzeniu, co w znacznym stopniu pozwalało mu na dokonywanie w sposób niezakłócony spostrzeżeń i obiektywną relację.</p>	
<p>zeznania M. K. J. K. (1) A. K.</p>	<p>Zeznania rzeczowe i konsekwentne, wzajemnie ze sobą korespondujące i uzupełniające się, znajdujące potwierdzeniem w zeznaniach I. G. (3), M. S., D. R. oraz wyjaśnieniach</p>	

E. K.	oskarżonego i jako takie nie budzące wątpliwości, co do ich wiarygodności, w konsekwencji stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.	
zeznania P. J. K. K.	Zeznania rzeczowe, spójne, wzajemnie ze sobą korespondujące, przedstawiające czynności ratunkowe podjęte w stosunku do I. G. (2) na miejscu zdarzenia, znajdujące potwierdzenie w dokumentacji medycznej i jako takie uznane za bezsporne.	
zeznania D. R.	Zeznania rzeczowe, spójne i jako takie nie budzące wątpliwości, co do ich wiarygodności, w konsekwencji stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.	
zeznania M. S. M. G.	Zeznania rzeczowe, spójne wzajemnie ze sobą korespondujące, przedstawiające czynności służbowe podjęte przez funkcjonariuszy policji na miejscu zdarzenia oraz podczas zatrzymania oskarżonego, znajdujące potwierdzenie w rzeczowym materiale dowodowym i jako takie uznane za bezsporne.	
opinia sądowo – psychiatryczna	Opinia sporządzona przez biegłych dysponujących wiedzą fachową i doświadczeniem zawodowym, rzeczowa, logiczna i spójna, a zatem brak było podstaw	

	do kwestionowania jej rzetelności.	
opinia sądowo – lekarska (pisemna oraz ustna złożona na rozprawie w dniu 21.07.2021r.)	Opinia sporządzona w sposób profesjonalny i rzetelny zgodnie z najlepszą wiedzą i w oparciu o wieloletnie doświadczenie zawodowe biegłego, jak również spójna i logiczna w zakresie sformułowanych w niej wniosków. Opinia stanowiła dla Sądu podstawą ustaleń faktycznych oraz prawnokarnej oceny działania oskarżonego z punktu widzenia stawianego mu zarzutu, jak również pozwoliła na przypisanie mu sprawstwa odnośnie czynu kwalifikowanego z art. 160 §1 k.k. i art. 157 §1 k.k. Powyższa opinia nie była również kwestionowana przez strony postępowania.	
opinie z zakresu toksykologii	Opinie sporządzone przez osoby posiadające fachowe przygotowanie, wiedzę i doświadczenie zawodowe, a zatem brak było podstaw do kwestionowania ich rzetelności.	
dokumenty znajdujące się w aktach sprawy	W pełni wiarygodne, ich autentyczność, ani wartość dowodowa nie budziły wątpliwości, dokumenty sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, nie kwestionowane przez	

	strony w toku procesu, jak również z urzędu.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1	wyjaśnienia oskarżonego A. O. (2)	<p>Wyjaśnienia niewiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony wskazywał na przypadkowy mechanizm powstania obrażeń u pokrzywdzonego.</p> <p>Jakkolwiek Sąd – realizując dyrektywę wyrażoną w art. 5 §2 k.p.k. – nie podważył wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, co do mechanizmu zadania ciosu tj. prawą ręką do tyłu na skutek szarpnięcia przez pokrzywdzonego, o tyle nie dał wiary jego twierdzeniom, że cios ten został zadany przypadkowo.</p> <p>Jak wynika, bowiem z ustnej opinii biegłego złożonej na rozprawie w dniu 21.07.2021r., przy założeniu mechanizmu powstania obrażeń wskazywanego przez oskarżonego warunkiem koniecznym do tego, by powstały jakiegokolwiek obrażenia ciała była</p>	

zmiana pozycji trzymania noża z pierwotnej, która polegała na trzymaniu ostrza w kierunku łokcia na taką, aby ostrze miało kontakt z ciałem pokrzywdzonego. Zatem niezależnie od wystąpienia szarpnięcia, jak również powodu wymachnięcia ręką ku tyłowi przez oskarżonego, bez zmiany położenia noża w dłoni spowodowanie obrażeń ciała u pokrzywdzonego było bardzo mało prawdopodobne.

Również, gdyby nie doszło do zmiany pozycji noża to samo szarpnięcie za rękę, nie spowodowałoby żadnego obrażenia u pokrzywdzonego, które miałyby charakter kłuty, bądź cięty, a rana nie mogłaby mieć takiego charakteru jak stwierdzono.

Wskazać należy również, a co wynika wprost z wyjaśnień A. O. (2), od momentu kiedy chwycił nóż w rękę trzymał go w konkretnej ustalonej pozycji i czynił to świadomie z uwagi na obecność dziecka, którego nie chciał wystraszyć. Z powyższego, w ocenie Sądu wynika logiczny wniosek, że zmiana położenia noża nie była przypadkową, niespodziewaną reakcją na zachowanie pokrzywdzonego lecz świadomym i zamierzonym działaniem z jego strony. To oznacza

natomiast, że obrażenia ciała, których doznał I. G. (1) nie powstały w sposób przypadkowy – nieumyślny, a oskarżony wyprowadzając cios do tyłu przy jednoczesnej zmianie położenia oskarża noża spowodował u pokrzywdzonego obrażenia klatki piersiowej i co najmniej godził się na ich spowodowanie. Dla oceny strony podmiotowej działania oskarżonego nie bez znaczenia pozostają również jego wyjaśnienia, w których wprost wskazał, że na skutek obrażenia słownego jego matki przez pokrzywdzonego wpadł w złość („od złości aż gorąco mi się zrobiło, czułem wewnętrzną agresję, ta agresja wzrastała raz opadała, nie wiedziałem co zrobić, żeby on przestał obrażać moją matkę” – k. 165-166 akt), co w ocenie Sądu poddaje w wątpliwość nie tylko fakt wzięcia noża w celu naprawy magnetofonu, lecz również twierdzenia o przypadkowości wymierzonego ciosu.

Reasumując, Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w omawianym zakresie, jako przejaw przyjętej przez niego linii obrony, której celem było podważenie zasadności stawianego mu zarzutu, a w konsekwencji złagodzenie odpowiedzialności karnej.

1.1.	zeznania pokrzywdzonego I. G. (2)	<p>Zeznania niewiarygodne w zakresie, w jakim pokrzywdzony zaprzeczył, by w dniu zdarzenia pomiędzy nim, a A. O. (2) doszło do kłótni, a oskarżony zupełnie bez powodu zadał mu cios nożem. Zeznania te pozostają w całkowitej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, zeznaniami bezpośredniego świadka zdarzenia V. Z. (2), jak również zeznaniami funkcjonariuszy policji M. S. i M. G., z których wprost wynika, że powodem wzburzenia A. O. (2) było prowokacyjne zachowanie pokrzywdzonego, który ubliżał matce oskarżonego i jemu samemu, a które Sąd – co wskazano powyżej – uznał za wiarygodne. Taki sposób relacjonowania przebiegu zdarzenia przez pokrzywdzonego stanowił zdaniem Sądu wyraz przyjętej przez niego na potrzeby postępowania postawy procesowej, której celem było zaprzeczenie okolicznościom dla niego niekorzystnym, w szczególności odnośnie prowokacyjnego zachowania wobec oskarżonego, które w konsekwencji doprowadziło do odniesienia przez niego obrażeń ciała.</p> <p>Zeznania niewiarygodne, co do twierdzeń, w</p>	
------	-----------------------------------	---	--

		<p>której ręce A. O. (3) trzymał nóż. Zeznania sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego oraz naocznego świadka zdarzenia V. Z. (2), który w sposób konsekwentny w toku całego postępowania wskazywał na sposób trzymania noża. Co więcej istotne jest, że A. O. (1) jest osobą praworęczną, a zatem w świetle zasad doświadczenia życiowego trudno sobie wyobrazić, by nie mając żadnych obiektywnych przeszkód ku temu trzymał nóż w lewej ręce, a nie w sposób naturalny w prawej, w szczególności jeśli chciał zadać nim cios.</p>	
1.1.	zeznania A. S.	Zeznania nieprzydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych istotnych z punktu widzenia oceny zasadności stawianych oskarżonemu zarzutów.	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	A. O. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

A. O. (1) został oskarżony o to, że w dniu 22 grudnia 2020r. w miejscowości (...), gmina S., działając w zamiarze bezpośrednim usiłował spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu I. G. (2) w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu w ten sposób, że w pomieszczeniu mieszkalnym podczas kłótni zadał pokrzywdzonemu cios nożem w klatkę piersiową, powodując obrażenia ciała w postaci rany kluto-ciętej klatki piersiowej po stronie prawej co stanowiło naruszenie czynności narządów ciała na czas dłuższy aniżeli 7 dni, narażając w ten sposób pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, lecz zamierzonego celu w postaci spowodowania choroby realnie zagrażającej życiu nie osiągnął z uwagi na częściowe zablokowanie ciosu przez I. G. (3), tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Art. 156 §1 pkt 2 k.k. penalizuje zachowania polegające na spowodowaniu ciężkiego uszczerbku na zdrowiu m. in. w postaci choroby

realnie zagrażającej życiu. Jego istotą jest wystąpienie skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Jako ciężki uszczerbek na zdrowiu ustawodawca zakwalifikował m. in. chorobę realnie zagrażającą życiu. Określenie „realnie zagrażająca życiu” oznacza, iż choroba ma zagrażać rzeczywiście, a nie tylko potencjalnie życiu pokrzywdzonego. Dla przyjęcia, że czyn sprawcy wypełnia te właśnie znamiona ustawy, należy ustalić, że nastąpiło poważne zaburzenie podstawowych czynności narządu któregoś z układów istotnych dla utrzymania życia - centralnego układu nerwowego, układu krążenia, oddechowego oraz że z powodu tegoż zaburzenia niezwykle wysokie jest prawdopodobieństwo nastąpienia zatrzymania czynności tych układów i śmierci pokrzywdzonego (por. Zoll (w:) Zoll II, s. 362-363; Michalski (w:) System, t. 10, s. 221-228).

Zgodnie z zarzutem stawianym oskarżonemu usiłowanie spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu I. G. (2) w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu polegać miało na zadaniu mu przez oskarżonego ciosu nożem w klatkę piersiową, który to

cel nie został przez oskarżonego osiągnięty z uwagi na częściowe zablokowanie ciosu przez pokrzywdzonego.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe, w ocenie Sądu nie pozwoliło na poczynienie ustaleń faktycznych w zakresie sposobu działania oskarżonego i mechanizmu powstania obrażeń u I. G. (2), potwierdzających przebieg zdarzenia w sposób opisany w zarzucie aktu oskarżenia. Argumentacja w tym zakresie została przedstawiona powyżej i pozostaje ona w pełni aktualna. W tym miejscu należy jedynie wskazać, że w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów nie sposób było poczynić bezspornych ustaleń faktycznych, co do tego że A. O. (1) zadał I. G. cios nożem w klatkę piersiową nożem stojąc na wprost niego, a także, że cios ten został częściowo zablokowany przez pokrzywdzonego, co w konsekwencji uchroniło go od skutku w postaci wystąpienia u niego choroby realnie zagrażającej życiu. Wskazać należy również, że poza koniecznością wykazania znamion strony przedmiotowej konieczne jest również wykazanie umyślności działania sprawcy. Od strony podmiotowej

przestępstwo określone w art. 156 k.k. może być, bowiem popełnione jedynie umyślnie, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. Sprawca musi, zatem obejmować świadomością przynajmniej możliwość spowodowania swoim zachowaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu innej osoby i chcieć takiego skutku albo na wystąpienie takiego skutku się godzić. W realiach niniejszej sprawy w ocenie Sądu nie sposób wykazać, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem spowodowania u I. G. (2) ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a nawet iż na taki skutek się godził. Okoliczności tej A. O. (1) przeczył konsekwentnie w toku całego postępowania, co więcej motywacji takiej zdaniem Sądu nie można wykazać również w oparciu o bezsporne przedmiotowe okoliczności jego zachowania. Oskarżony zadał, bowiem I. G. jeden cios, którego siła na co wskazał biegły była niewielka, po zranieniu pokrzywdzonego zaprzestał przemocowych działań, udał się za pokrzywdzonym do sąsiadów, zadeklarował pomoc (aczkolwiek, w tym zakresie motywacją mogła być próba uniknięcia wezwania policji). Biorąc pod uwagę stan

nietrzeźwości I. G. (2), jak również sprawność w posługiwaniu się nożem przez A. O. (2) (wynikająca z wykonywanego zawodu) przyjąć należy, że gdyby oskarżony faktycznie chciał spowodować u pokrzywdzonego ciężki uszczerbek na zdrowiu to w sposób nieskrępowany mógł kontynuować wobec niego agresywne zachowanie, jednakże tego nie uczynił.

Tym samym uznać należało, iż nie można było wykazać A. O. umyślności działania w zakresie wywołania skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a w konsekwencji ustalenia jego sprawstwa odnośnie czynu z art. 156 §1 pkt. 2 k.k.

Wskazać przy tym należy, iż brak możliwości przypisania odpowiedzialności za spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie wyklucza możliwości ustalenia narażenia na powstanie takiego uszczerbku (vide: wyrok SN z dn. 07.12.2006r., V KK 91/06, OSNKW 2007/2/18, Lex 224627).

Zgodnie z art. 160 §1 k.k. karze podlega osoba, która naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Ustawa nie określa

sposobu zachowania się sprawcy realizującego znamiona typu czynu zabronionego. Narażenie człowieka na niebezpieczeństwo, o którym jest mowa w art. 160 § 1 k.k., zachodzić będzie w wypadku naruszenia przez sprawcę opartych na naszej wiedzy i doświadczeniu reguł postępowania w stosunku do drugiego człowieka, reguł wykształconych dla określenia tolerowanego, ze względu na wagę podejmowanej czynności, stopnia zagrożenia. Sprawca musi naruszyć tę regułę postępowania, która chroni bezpieczeństwo życia lub zdrowia ludzkiego przed zagrożeniem na tej drodze, na której sprawca je w rzeczywistości sprowadził. Przestępstwo określone w art. 160 §1 k.k. ma charakter skutkowy. Do jego dokonania konieczne jest wystąpienie skutku w postaci bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia człowieka albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym skutkiem jest nie tylko spowodowanie zagrożenia w sytuacji, w której przed zachowaniem sprawcy żadne niebezpieczeństwo pokrzywdzonemu nie zagrażało, ale także skutek ten będzie miał miejsce wtedy, gdy sprawca swoim zachowaniem zwiększa zagrożenie dla już zachodzącego bezpośredniego

niebezpieczeństwa (zob. M. Bielski, Prawnokarne przypisanie skutku w postaci konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, PS 2005, nr 4, s. 119 i n.).

Omawiany typ przestępstwa należy do kategorii konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo.

Niebezpieczeństwo jest więc rozumiane jako pewna obiektywna sytuacja, czyli pewien szczególny układ rzeczy i zjawisk, z którego rozwojem zachodzi wysokie

prawdopodobieństwo nastąpienia uszczerbku w dobru prawnym i tak rozumiane niebezpieczeństwo jest znamieniem typu czynu zabronionego i musi być w każdym postępowaniu ustalone dla przyjęcia odpowiedzialności za dokonanie. Sytuacja będąca

niebezpieczeństwem, w znaczeniu art. 160 § 1 k.k. musi zagrażać życiu człowieka lub jego zdrowiu bezpośrednio. Pojęcia bezpośredniości niebezpieczeństwa nie można wiązać z czasową bliskością skutku, mającego nastąpić w wyniku rozwoju sytuacji niebezpiecznej.

Bezpośrednie niebezpieczeństwo zachodzi wtedy, kiedy zachodzi sytuacja niewymagająca dla

swojego dalszego rozwoju „włączenia się w dany układ zdarzeń elementu dodatkowego, zwłaszcza (...) podjęcia ze strony sprawcy jakiegokolwiek działania dynamizującego ten układ w wyższym stopniu” (zob. K. Buchała, Przepięstwa..., s. 85).

Przepięstwo z art. 160 §1 k.k. może być popełnione umyślnie – zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem wynikowym. W pierwszym przypadku sprawca musi obejmować świadomością przynajmniej możliwość spowodowania swoim postępowaniem zagrożenia dla życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu innej osoby i chcieć takiego skutku albo na nastąpienie takiego skutku się godzić.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że A. O. (1) zadał pokrzywdzonemu cios nożem w klatkę piersiową po stronie prawej. Z opinii biegłego medyka sądowego wynika, że zadanie ciosu niebezpiecznym narzędziem takim jak nóż w klatkę piersiową stanowi narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu np. w postaci masywnego krwotoku czy odmy opłucnowej.

Od strony podmiotowej Sąd uznał, iż oskarżony działał umyślnie z zamiarem ewentualnym. A. O. (1) musiał zdawać sobie sprawę, iż zadając cios w klatkę piersiową, gdzie znajdują się ważne narządy wewnętrzne jest działaniem wysoce niebezpiecznym i może spowodować u I. G. (2) poważne obrażenia lub skutki zagrażające jego zdrowiu, a nawet życiu (świadomość narażenia). Dprowadzając, zatem swym działaniem do skutku przestępczego, jakim jest sytuacja niebezpieczna, godził się na jego wystąpienie.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało odpowiedzialność A. O. (2), co do popełnienia przez niego występku z art. 160 § 1 k.k.

Od strony podmiotowej oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, albowiem świadomie i celowo zaatakował I. G. (2), a jego działanie – wbrew jego twierdzeniom – z całą pewnością nie było przypadkowe.

Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 157 § 1 k.k. podlega ten, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w

art. 156 § 1 k.k.
Określony w tym przepisie skutek musi być przy tym objęty umyślnością sprawcy, co wymaga ustalenia, iż chciał on spowodować albo godził się ze spowodowaniem poważniejszego uszczerbku, naruszającego czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni.

W niniejszej sprawie pozostaje bezsporne, że oskarżony A. O. (1) w dniu 22 grudnia 2020r. ugodził I. G. (2) nożem w klatkę piersiową, na skutek czego spowodował u niego obrażenia ciała w postaci rany kłuto – ciętej klatki piersiowej po stronie prawej. Obrażenia te – zgodnie z opinią biegłego medyka sądowego – naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas dłuższy aniżeli 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Jednocześnie Sąd przyjął, iż działanie A. O. (2) polegające na spowodowaniu u I. G. (2) uszczerbku na zdrowiu trwającego dłużej niż siedem dni oraz narażenie pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu stanowiło jeden czyn zabroniony. Odbywało się, bowiem w ramach jednego nieprzerwanego zdarzenia

historycznego, na które składał się ciąg zachowań oskarżonego, objęte było tym samym zamiarem, a zatem dla oddania jego pełnej zawartości kryminalnej należało przyjąć kumulatywną kwalifikację czynu jako wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Nie zachodziła żadna okoliczność, która powodowałaby, że możliwość rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem byłyby chociażby ograniczona. Okoliczności takich nie wskazali również biegli psychiatrzy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, będący przedmiotem oceny i analizy Sądu, pozwolił na przypisanie oskarżonemu winy za zarzucany mu czyn. Nie ma żadnych okoliczności wyłączających winę i bezprawność.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. O. (1)	1	I	Uznając winę oskarżonego A. O. (1) w zakresie przypisanego mu czynu za udowodnioną, Sąd wymierzył mu karę

10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Okoliczności łagodzące:

- dotychczasowa niekaralność,
- postawa procesowa oskarżonego, który złożył wyjaśnienia częściowo przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych,
- krytyczny stosunek oskarżonego do popełnionego czynu,
- wyrażenie żalu z powodu popełnionego czynu i chęć przeproszenia pokrzywdzonego,
- pozytywny wywiad środowiskowy odnośnie osoby oskarżonego w miejscu zamieszkania
- prowokacyjne zachowanie pokrzywdzonego, będącego pod wpływem alkoholu, stanowiące czynnik spustowy agresywnego zachowania oskarżonego

Okoliczności obciążające:

- atak na najważniejsze dobro człowieka jakim jest zdrowie i życie przy użyciu niebezpiecznego narzędzie, które to zachowanie nie może zostać usprawiedliwione nagannym zachowaniem pokrzywdzonego

W realiach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości, że mamy

			do czynienia ze sprawcą, co do którego wskazane okoliczności łagodzące w znacznym stopniu przewyższały okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego, a co wprost winno przekładać się na wymiar orzeczonej wobec A. O. (2) kary.
A. O. (1)	3	I	<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego I. G. (2) kwoty 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.</p> <p>A. O. (1) bezspornie naruszył swoim czynem dobro osobiste I. G. (2). Czyn, którego oskarżony dopuścił się wobec pokrzywdzonego, godził w najwyższe dobro jakim jest życie i zdrowie człowieka. Biorąc pod uwagę charakter doznanych obrażeń ciała i związane z tym niewielkie nasilenie cierpień fizycznych Sąd uznał, że zasądzona kwota stanowi adekwatne zadośćuczynienie za doznaną przez I. G. (2) krzywdę psychiczną i fizyczną związaną ze zdarzeniem z dnia 22 grudnia 2020 r.</p>
5. ROZSTRZYGNIECIA <i>Zawarte w WYROKU</i>	Inne		

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. O. (1)	2	I	Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 22.12.2020 r., godz. 14:55.
A. O. (1)	4	I	Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodów rzeczowych, tj. przedmiotów które służyły do popełnienia przestępstwa.
A. O. (1)	5	I	Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono oskarżonemu A. O. (1) dowody rzeczowe stanowiące własność oskarżonego, jak zbędne dla postępowania.
A. O. (1)	6	I	Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono pokrzywdzonemu I. G. dowody rzeczowe stanowiące własność pokrzywdzonego, jak zbędne dla postępowania.
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach			

uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7	Na podstawie §17 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 5 i §20 Rozporządzenia MS z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przyznano adw. A. M. kwotę 1.549,80 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. O. (1) z urzędu (300 zł + 600 zł + 120 zł x 3 = 1.260 zł + 23% VAT = 1.549,80 zł).	
8	Z uwagi na sytuację majątkową i ograniczone możliwości zarobkowe oskarżonego, jak również fakt wymierzenia mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 624 k.p.k. i art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu	

	kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.	
7. Podpis		
Poznań, dnia 20.09.2021 r. sędzia Izabela Dehmel		

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
  - prokuratorowi
  - obrońcy
3. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dn.20.09.2021 r.

sędzia Izabela Dehmel